

v technickém slova smyslu, nebyl ani v době, kdy pro čin z 20. ledna 1918, ani v době, kdy pro čin z počátku srpna 1918 byl souzen a odsouzen, ani v době činů na trvalé, nýbrž pouze na dočasné dovolené a podléhal v obou případech právomoci zeměbraneckého soudu trestního. Prv uvedeného činu dopustil se kol 20. ledna 1918, kdy dle rozhodnutí ze dne 29. prosince 1917 měl prodlouženou dovolenou na čas od 1. ledna do 28. února 1918, druhého činu dopustil se počátkem srpna 1918, kdy dle povolení ze dne 29. května 1918 měl prodlouženou dovolenou na čas od 1. června do 31. srpna 1918. Ani v tom, ani v onom případě nepřesahovala dovolená obžalovaného dobu tří měsícův a byla proto dle § 1. č. 3 služební příručky B-2 (branných předpisů díl třetí) dovolenou pouze dočasnou. Na tom ničeho není s to změnití okolnost, že v obou případech jednalo se o prodlouženou dovolenou, jež s připočtením předchozích dovolených by ovšem dobu tří měsícův překračovala. Měloť udělení dovolené v jednom každém případě ráz samostatný a, vysloveno-li po každé, že prodlužuje se posavadní dovolená, mělo to pouze ten smysl, že obžalovaný po vypršení předchozí dovolené nemusel se teprve zpět vraceti, nýbrž, že nově povolená dovolená připojovala se časově přímo k dovolené předcházející. Pro otázku, zda jde o dočasnou či trvalou dovolenou, nezáleží na tom, po jakou dobu dovolenec, jehož dovolená byla postupně prodlužována, byl mimo vojenskou službu, nýbrž na tom, zda vojenská správa zamýšlela, povoliti dovolenou více než tříměsíční, čemuž nebude tak, rozhodla-li se vojenská správa, povolovati dovolenou po časových obdobích, tři měsíce nepřesahujících. Dle řečeného slušelo se zmateční stížnost zavrhnouti. Ostatně nebylo by lze vyhověti návrhu na zrušení obou rozsudků i proto, že zhoršilo by se tím právní postavení obžalovaného. Rozsudkem ze dne 24. srpna 1918 uložen obžalovanému trest 48hodinného, zostřeného vězení a pokuta 300 K, v případě nedobytnosti trest dalšího vězení v době 3 dnů, rozsudkem ze dne 12. března 1919 pouze táž peněžitá pokuta. Vyřizuje nyní znovu odvolání zprv řečeného rozsudku, mohl by odvolací soud potvrditi rozsudek ten i v celém výroku o trestu, tudíž ponechati i 48hodinné zostřené vězení, kdežto, vyřizuje odvolání z druhého rozsudku k tomuto trestu na svobodě dle § 477, odst. 2 tr. ř. vrátiti by se nesměl.

Čís. 73.

Zmateční stížností nelze uplatňovati okolnost, že v době, kdy zastavena byla působnost soudů porotních, konalo se hlavní přelíčení omylem nikoli před šestičlenným senátem, nýbrž před porotou.

(Rozh. ze dne 19. srpna 1919, Kr I 339/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost státního zastupitelství v Litoměřicích do rozsudku porotního soudu v Litoměřicích ze dne 10. června 1919.

Důvody:

Rozsudkem krajského jakožto porotního soudu v Litoměřicích ze dne 10. června 1919 byli Gustav W. a spol., odsouzeni pro zločin krádeže jed-

nak dokonané, jednak nedokonané ve smyslu §§ 171, 173, 174 II lit. a) a c) a 179 tr. z. Dne 9. června 1919 bylo vyhlášeno ve sbírce zákonů a nařízení státu českoslov., částka LXIV pod č. 301 nařízení vlády republiky československé ze dne 6. června 1919 o zastavení činnosti porot. soudů na dobu 1 roku ode dne vyhlášení tohoto nařízení ohledně deliktů soudům porotním přikázaných a uvedených v čl. VI. uvoz. zák. k tr. ř. ze dne 23. května 1873 č. 119 ř. z., mezi nimi také ohledně zločinu krádeže. Vycházejíc z náhledu jinak arci správného, že vzhledem k řečenému nařízení vládní republiky nemělo hlavní přelíčení dne 10. června 1919 odbývané proti obžalovanému býti projednáváno před soudem porotním, nýbrž před výjimečným senátem 6členným, ohlašuje a provádí státní zastupitelství v Litoměřicích proti rozsudku shora uvedenému zmateční stížnost z důvodů zmatečnosti dle § 281, správně 344 č. 1 tr. ř., majíc za to, že důvod ten je dán proto, že sbor soudní nebyl řádně obsazen. Než důvod zmatečnosti dle § 344 č. 1 dán jest, nehledíc k případům, zde v úvalu nepřicházejícím, není-li porotní sbor soudní řádně obsazen nebo nebyla-li lavice porotců úplná. Není pak řádně obsazen porotní sbor soudní, nedostává-li se členům jeho kvalifikace pro úřad soudcovský předepsané, neúčastní-li se hlavního přelíčení v počtu zákonem předepsaném, nebo nebyl-li ku hlavnímu přelíčení přibrán zapisovatel. Nic takového v příp. přítomném stížnost netvrdí ani ze spisů na jevo nevychází. V čem však stížnost zmateční spatřuje ne-náležitě obsazení porotního soudního sboru, není vůbec uvedeno mezi důvody zmatečnosti rozsudků soudů porotních, taxativně v § 344 vypočetnými, a nemůže tedy býti uznáno za důvod takový. Vzhledem k tomu neuplatňuje stížnost zmateční žádný z důvodů zmatečnosti ve smyslu § 344 tr. ř. i byla by proto měla býti dle § 1 č. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877 č. 3 ř. z. z roku 1878 odmítnuta již sborovým soudem stolice prvé, u něhož byla ohlášena. Poněvadž se tak nestalo, musila býti dle § 4 č. 1 téhož zákona odmítnuta soudem zrušovacím již při poradě neveřejné.

Čís. 74.

Předražování. Skutková podstata řetězového obchodu není o sobě vyloučena tím, že obchodník, vsunuvší se bez důvodu mezi výrobce a spotřebitele, zboží dále bez zisku zcizil.

(Rozh. ze dne 6. září 1919, K₁ II 89/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Michala R. do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 14. února 1919, jímž byl obžalovaný Michal R. uznán vinným přečinem dle § 23 č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného Michala R. uplatňuje zmateční důvody § 281 č. 9a) a 5 tr. ř., jest však neodůvodněna. Poukazujíc k zjištění rozsudku, že stěžovatel prodal krupici Janě M. za tutéž cenu, za jakou sám ji koupil od Josefa H., obrací se stížnost proti náhledu nále-